

Nová kniha Kevina MacDonalda je počinem, jenž si inteligentní obránci západní tradice a lidí evropského původu vůbec nemohou dovolit ignorovat

Autor: F. Roger Devlin

Profesor Kevin B. MacDonald ve své nové knize *Individualism And The Western Liberal Tradition: Evolutionary Origins, History, And Prospects For The Future* (Individualismus a západní liberální tradice: evoluční kořeny, historie a vyhlídky pro budoucnost) znovu přišel s počinem, jenž si inteligentní obránci západní tradice a lidí evropského původu vůbec nemohou dovolit ignorovat.

Kniha Kevina MacDonalda (na jejíž redakci jsem se podílel) vyšla samonákladem, pro akademická nakladatelství by totiž v současné atmosféře byla příliš horkým kaštanem. Je to smutný vývoj oproti jeho slavné trilogii nahlížející na judaismus optikou evoluční teorie (*A People That Shall Dwell Alone*, *Separation and Its Discontents* a *The Culture of Critique*), která vyšla u vydavatelství Praeger v letech 1994-1998, na stránkách Vdare.com označovaných jako „doba meziledová“, tj. období relativní svobody po pádu SSSR, ještě než se síly kulturního marxismu znovu plně zkonsolidovaly.

Na úvod autor shrnuje dosavadní poznatky o novější evoluční historii Evropanů - se zvláštním důrazem na jejich individualismus - a následně ukazuje, jak tento základ ovlivnil celé evropské dějiny až k nejnovějším kontroverzím.

Když celou věc trochu zjednodušíme, podle Kevina MacDonalda jsou Evropané směsicí tří genetických zdrojnic:

Původních lovců-sběračů, kteří do Evropy přibyli asi před 40 000 lety a vyhubili Neandrtálce, rolníků z Anatólie, kteří asi před 8 tisíci lety osídlili zejména jižní Evropu, indoevropské vojenské aristokracie, která s sebou na svém tažení Evropou asi před 4 500 lety přinesla také své jazyky.

Kulturou se od sebe tyto skupiny celkem výrazně odlišovaly.

Společnosti lovců-sběračů bývají velice rovnostářské a žárlivě brání ambiciózním jednotlivcům v tom získat si přednostní postavení. První Evropané z toho nebyli žádnou výjimkou. Tato mentalita zůstává dodnes silná především ve Skandinávii a dobře ji vyjadřují „zákony“, podle kterých se v knize norského spisovatele Axela Sandemose řídí život ve fiktivním městě Jante: „Nebudeš si myslet, že jsi chytřejší než my“, „Nebudeš si myslet, že jsi důležitější než my“, „Nebudeš se nám smát“ atd.

Takové prostředí příliš nenahrává vyniknutím výjimečných jednotlivců, vytváří však harmonické společnosti s vysokou mírou důvěry, kde se hodnota jednotlivců odvíjí od ochoty spolupracovat a brát ohledy na ostatní. Tito lidé si také vysoko cení své svobody volby, včetně výběru partnera.

Anatolijci, první zemědělci Evropy, se podobali blízkovýchodním národům svým důrazem na význam rodiny a osobní identity hluboko ukotvené v příbuzenské struktuře. Nebyli příliš individualističtí, i když o něco výrazněji než obyvatelé Blízkého východu. Jejich potomci jsou nejpočetnější na jižních okrajích Evropy, kde tvoří klin(u) od jádra evropské populace

Indoevropané byli vysoce mobilní aristokratickou válečnickou společností, jejíž étos dobře zachycují starověké hrdinské básně **Ilias** a **Béowulf**. Indoevropané si cenili osobní proslulosti a v boji na život a na smrt dosažené převahy nad ostatními muži. Byli to tedy přesně ty ambiciózní typy, které měl dostatečně předem znechutit zákon Jante.

Vojenským velitelem se v indoevropských společnostech tradičně stával vynikající válečník, považovaný za spravedlivého a štědrého ke svým následovníkům, nikoliv automaticky syn předchozího náčelníka. Následkem toho byly jejich společnosti zároveň individualistické i plně soupeřivostní. Ve stabilnějších podmínkách moderních společností bývá snaha o osobní proslulost často přesměrována do neválečných činností. Za jedinečné počiny Evropanů jako objevitelské cesty, věda nebo vysoká kultura tudíž z nemalé části vděčíme právě indoevropskému dědictví.

Po tomto výkladu z úvodních třech kapitol se MacDonald v následující části pouští do rozboru typů rodin v Evropě, které lze popsat jako postupný přechod od stabilních, patriarchálních širokých a vícegeneračních rodinných domácností jižní Evropy k menším, rovnostářštějším nukleárním rodinám na severu, kam někdy patřilo i pokrevně nepříbuzné služebnictvo. V současnosti nabývá rodinný život v severní Evropě až patologické míry individualismu: rozvody jsou zde normální a stále většího dílu funkcí rodiny se ujímá stát.

V následujících kapitolách autor vykládá události z evropských dějin optikou těchto základních biokulturních tendencí. Římská republika je uvedena coby poměrně ryzí příklad indoevropského aristokratického individualismu. Nižší důraz na pokrevní příbuzenství umožnil postupné rozšiřování občanských i politických práv i na podmaněné národy, a tím i dlouhodobý úspěch Říma.

Feudální systém, vytvořený germánskými kmeny na troskách Západořímské říše, byl podle MacDonalda návratem k indoevropskému modelu vojenské aristokracie, tentokrát ovšem mírněného rovnostářským duchem křesťanství. Celibát označuje za „reproduktivní altruismus“, kdy církve nevyužívala svého bohatství a moci k získání žen a reprodukčního úspěchu. Z toho pramenila značná morální autorita církve, což ji obratem stavělo do pozice protiváhy moci světských vládců, které úspěšně přinutila dodržovat monogamii. Také kanonické právo bylo rovnostářské v tom ohledu, že přehlíželo společenské postavení, tak nepostradatelné pro starověké právo.

Puritanismus i jeho sekulární pokračovatelská hnutí jako transcendentalismus nebo tzv. **Sociální evangelium** profesor MacDonald chápe jako obrození rovnostářského individualismu. Tím, že skoncovaly s „ve své podstatě z indoevropských společností odvozenými strukturami, které formovaly politický život na západě Evropy odnepaměti“, velkým dílem pomohly otevřít dveře moderně.

Všímá se i puritánských „sklonů usilovat o utopické cíle, vydávaných za morální tažení“ nebo vnímat politickou moc jako účel k dosažení prostředku. I v současnosti tak nacházíme u sekulárních nástupců puritanismu MacDonaldivými slovy „tendence vykreslovat alternativní politická řešení jako ostře protikladné morální póly, kdy jedna ze stran představuje ztělesněné zlo“ nebo soupeřit mezi sebou v intenzitě osobního závazku právě módní morální věci.

Proto byly multikulturalismus a masová imigrace předloženy veřejnosti jako morální imperativ, proti němuž by mohl vystupovat jedině krutý člověk plný nenávisti – **sekularizovaná puritánská mentalita „v plné parádě“**. Pokud se jí nic nepostaví do cesty, nejen že nepovede k vytvoření tolerantní multikulturní utopie, ale naopak zničí všechno unikátně západní – včetně moralistického rovnostářství, které pohání její vyznavače.

V závěru knihy autor zkoumá psychologická východiska uzurpace Evropanů a možnosti, jak ji zvrátit.

Evropané budou muset nalézt způsob, jak utlumit svůj individualismus, aby byli ve stále kmenovějším politickém i sociálním prostředí konkurenceschopní. Stále otevřenější protibělošská nevraživost se v konečném součtu stane naším trumfem: vnější nepřítelství totiž posiluje vědomí příslušnosti ke skupině i sdíleného osudu, tak jak tomu po staletí bylo u Židů. Bělošský etnocentrismus sice možná v důsledku naší jedinečné evoluční dráhy je přirozeně slabší, přesto pod povrchem i dnes skrytě doutná a stávající trendy ho s největší pravděpodobností znovu rozžehnou s nebývalou silou.

Čekají nás tedy bouřlivé časy.

Abyste porozuměli světu, ve kterém žijete a ujasnili si, jak účinně bojovat za svět lepší, měli byste být obeznámeni s dílem Kevina MacDonalda. Pořídte si jeho knihu *Individualism and the Western Liberal Tradition* – dřív než si na ni došlápnu cenzoři!

Toto reálné riziko cenzury by mělo být vztyčeným varovným prstem nejen pro bojovníky za bělošskou věc, ale pro celý historicky americký národ jako takový.

Poznámka Dělského potápěče

O své nové knize profesor MacDonald hovořil i s moderátorem Jamesem Edwardsem v tomto videu:

<https://www.youtube.com/watch?v=jT8BzTrwLIE&list=WL&index=8&t=0s>

Recenze F. Rogera Devlina Kevin MacDonald's Individualism and the Western Liberal Tradition: White Dispossession and What to Do About It na stránkách Unz Review 26. září 2019.